The Poems

De Catullus 10.

A BAD MOMENT WITH VARUS AND HIS GIRL

Varus me meus ad suos amores	
visum duxerat e foro otiosum:	
scortillum (ut mihi tum repente visum est)	
non sane illepidum neque invenustum;	
huc ut venimus, incidere nobis	
sermones varii, in quibus quid esset	
iam Bithynia, quo modo se haberet,	
et quonam mihi profuisset aere.	
Respondi id quod erat: nihil neque ipsis	
nec praetoribus esse nec cohorti,	10
cur quisquam caput unctius referret:	
praesertim quibus esset irrumator	
praetor, nec faceret pili cohortem.	
"At certe tamen," inquiunt "quod illic	
natum dicitur esse, comparasti	15
ad lecticam homines." Ego (ut puellae	
unum me facerem beatiorem)	
"Non" inquam "mihi tam fuit maligne,	
ut, provincia quod mala incidisset,	
non possem octo homines parare rectos."	20
(At mi nullus erat nec hic neque illic	
fractum qui veteris pedem grabati	
in collo sibi collocare posset.)	
Hic illa, ut decuit cinaediorem,	
"Quaeso," inquit "mihi, mi Catulle, paulum	25
istos commoda: nam volo ad Serapim	
deferri." "Mane," inquii puellae,	
"istud quod modo dixeram me habere	
fugit me ratio: meus sodalis —	30
Cinna est Gaius — is sibi paravit.	20
Verum utrum illius an mei, quid ad me?	
Utor tam bene quam mihi pararim. Sed tu insulsa male et molesta vivis,	
per quam non licet esse neglegentem!"	
Del dualit mon licer esse megregement.	